

Sy-li spēwał,
Pilnje džélať,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džélať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Szerbiske njedzelske žopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihičičežerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Misericordias Domini.

1 Pětr. 2, 20—25.

„Ja bym dobry pastyr“, tak šapocnje so džěnbnišče šćenje, a naša epistola stónczi so s tymi słowami: „Wy šće wobroczeni k pastyrjej a biskopej waschich dušchow.“ Wobej pokasujetej naš na pastyrěke powołanje našeho Šbóžnika. Tehodla spēwa tež hižom Dawit w duchu wo Měšiažu: „Tón Anješ je mój pastyr, na ničim ja nusu njesměju.“ A tón Anješ pschiruna šwoje powołanje tež se skutkowanjom dobrego šwěrneho pastyrja.

Ahrystuš našch dobry pastyr, kiž nam přjedy dže

1. we šwojich skutkach;
2. we šwojich słowach;
3. we šwojich čěrpjenjach.

1. Dobry pastyr dže přjedy šwojeho stadla. Tak tež tón Anješ. Tehodla praji našch tekst: „Wón je nam wopišmo wostajit, so bychmy šlědzili sa jeho stopami.“ Ale móžemy my jeho skutki činicz? Džimy činicz, šhornych wustrowicz? To so tež nježada wot naš, ale so bychmy pschi šwojich tak myšlili, kaž Šbóžnik. W Ahrystušowym duchu dyrbimy skutkowacž. Jeho lubosć dyrbi naš čěricž. Potom budžemy tež dobre skutkowacž. Potom budžemy tež dofonjecž, duchownje mormych wožiwicz. Sa jeho stopami chžemy šlědzicz — to je nowe duchowne žiwjenje w lubosći!

2. Wón jako dobry pastyr nam tež přjedy dže we šwojich słowach. „Žane jebanje so njeje w jeho rcže

namakalo.“ Kajke šu nětko naše słowa? Dobry pastyr je tym šwojim tež po šwojim hłoku snaty. Kajke jeho krašne słowa šwědcza wo jeho pastyrěkej lubosći? „W šwěcže macže wy čěbnoicz, dha budžče dobreje nadžije, ja bym šwět pschewinył; Šbóžni šu čzi, kiž duchownje šhudži šu; Wón ma słowa wěcneho žiwjenja.“ A i wěrnosću běšče pola njeho lubosć šjednocžena: „Wón nješwarjesche, hdyž šwarjeny bu“. Šacžrunje bu hanjeny na šichžju, wón šo šo nješwarjesche, wón plakašče jeno na šašlepjeny lud. Duž kliczi nam napschecžiw: „Nawukacže wote mnje, pschetož ja bym čžicheje myšle a s wutrobu ponižny“, kiž šo wy tak lohto rošhoricže. Wón nježrožesche, hdyž čěrpjesche. D pomyšleče šebi na te hrošne hroženja, kotrež šu šlyšecž, hdyž šebi šchto myšli, njeprawo čěrpicz — tajke hroženja, kaž n. psch.: „To ja tebi njewodam; to ja tebi wotplacžu“, abo to žašostne hroženje: „Hdyž budu junu mormy, potom budžesch widžicz, šchto šy na mni mēł,“ abo „Bóh budže tebe sa to šhostacž, šchtož šy na mni čžinil“. Njeh je nam čžezki, ale šlódki je tón mēr, kiž psches tajku čžichosć do domu pschindže. Šrocžmy sa nim w miłosći a čžichej myšli a tež

3. w čěrpjenju. „A temu šće wy powołani, dofelž tež Ahrystuš ja naš čěrpil je, kiž je naše hrěchi na šwojim čžele šam woprowal na drjewje.“ Šchto je to do šhwalby, hdyž šchto šlósčje dla puki čžěpi — ale hdyž wam dobroty dla šte čžinja a wy to pschecžěpicže, to je hnada pola Boha. „Pschetož k temu šće wy powołani.“ Wón je nam pschiklad Bohu poddaneho čžěrpjenja a jako

ščeščizienjo dyrbimy šchiž sa nim nješć. A tajke hodžiny ščeščizijanej pschiindu, hdžež njebudže srošymjenu se šwojimi najlěpschimi wotpohladami, hdžež nam człowjekojo šle czinja. My spěwamy potom s pastyrškeho šhěrłuscha Dawitoweho: „Gacž ja runje khodžu w czěmnyh dole, njeboju šo žaneho nješboža, pschetož ty šy pschi mni, twój prut a twój kij troschtujetaj mje.“ Wón je pola naš a dže s nami psche wschu nusu a czěrpjenje a tež psches pošlednju nusu jako dobry pastyr a wjedže naš do šwojeje njebjeskeje pastyrnje. **Šamjeń.**

Misericordias Domini.

Psalm 33, 5b.

Hłóš („Spěw. wješ.“ S. Šil., czo. 5): Šnježe, ty šy našcha jasnošč! —

Semja radošna šo pschi W czašu s nowa jutrownym, Dofelž Šnješowy hlóš šlyšchi, Šotryž klineži wěrjazym S rowa, hdžež je w šmjerczi pobyl Šnješ a žiwjenje jim dobył.

Še nětk row šo pscheměnil Špróžnym do komorki měra; Šesuš je jón pošwjećil; Šesuka šo džerži měra; S hrěchom dušcha wurudžena Ššhes Šnješa je wumožena.

Šotna troschta hlada k rowu, Šdyž ma Šnješa žiweho; Čžělo nadžiju ma nowu; Šunu woblecže džě šo Do krašnoščje Šnješoweje, Šychi šbóžnyh njebjeskeje.

Dobroty šo žórlo lije Šožeje tak do šwěta, Šana człowštwu šmjertna žije, Šotrež Šumožnika ma; Šesuš, šěrschta Šoži, Šnježi, Š jeho nohomaj šmjercž leži!

Šeho nětk šo wješelmy, Dofelž droho wufupjeni Ššhes šmjercž Šesušowu šmy — S nim tež šobu pschěšadženi Do žiwjenja jutrowneho Šako štawy czěla jeho!

Šnješa Šesom Šhryšta šwěru Woblecžmy šo we wěrje; Šbóžnu wukhowajmy wěru Šrucže šej hacž do šmjercže! Šnješa žiweho ma wěra! Duž šmy pošni Šožoh' měra! —

Šalleluja klineži wschudžom W njebjeschach a na šemi Šbožownym nam nětko ludžom, Šowolanym k šbóžnoščzi; Šesuš žiwy, našcha hlowa, Šom naš k herbštwu šwjatych woła! —

U.

Bóh człowjeka njewopuschczi.

Šodawa Š. Š.

(Škóncženje.)

Tak wotroščje Šurk wješele — njech tež hiščeže husto na nana špominajo — pod šwěrnym dohladowanjom wuja a czety a wopytowasche tež wješnu šchulu. Šo tym pschińdže do měšta na pschěkupšku šchulu a bu s pschěkupžom a mješesche tež bóršy dobru šašlužbu, dofelž s wulkej šwěru džělasche. Šošebje wužiwasche dowěru šwojeho šnješa, wulkeho pschěkupža, kotryž jeho tehodla tež na wjetsche pucžowanja ša šwoju firmu ščešesche. Ššchi tym wschěm paš Šurk na šwojeju druheju šarscheju w malej wješžy nješaby, ale bě jimaj wutrobnje džatowny ša wscho, šchtož bě a mješesche, dofelž wjedžesche, šo mješesche to jenož psches jeju lubošć a šwěrnošć. Šusto jimaj s nětajkim darom abo tež na druhe waschne wješele pschihotowa. A wonaj tež štajnje šwojeho Šurka s wulkej wješełošćžu witašchtaj, hdž jeju wopyta. Šo paš Šurij czinjesche, tak husto hacž bě jemu to móžno. —

— Šažo počžina šyma psched nalětnymi šyntami zošč, kaž tehdy psched wjazy hacž 20 lětami.

Šuj a czeta pschěšwataj w šwojej pschěczelnej štwicžžy, kotraž

ma dženska šwojeděšski napohlad, kaž tež jeje wobhdlerjej šamaj. Šlido je s běšym rubom pschirryte a na nim šteji w šchleńžy richelł šněhowkow. Šež we wofnach šteja kčžžjaze kwětki. Šarła, w njeđželškej draščje, wokoło šchachli tepže, jeje mandželški, tež pschnu draštu woblecženy, študuje nowiny. — Šadobo šo durje wotewrja a nuts šastupi rjany mlody mužški we wošebnej czornej draščje. „Čžeta! Šujo!“ a: „Šurjo! Šurjo!“ wužlyšchisch a wschitzžy tšjo šo wutrobnje witaža.

„Čžyž waju pschěšwatačž a tehodla czah prjedy wotjedžech,“ Šurij šo šmějo praji.

„Ty šchibako!“ czeta pschěczelnije šwarjo šnapšchěczłwi, „nimam nětk hiščeže wobjed hotowy!“

„Dha wupijemy prjedy šchalku czopleho, njewěrnó Šurjo?“ pschida wuj.

„Šubjerad, wujo, nješšym ša dolho tajki dobry šhofej pił, kaž jón czeta wari.“

Ššhdnychu šo ša šlido a dachu šebi šhofej a žaltu s mjedom derje šłodžicž. Ščžachu šebi wo šwojich naležnoščach, wážnych ša Šurja, kaž tež ša wuja a czetu.

Šurij bě na dlějšchim pucžowanju ša šwojeho šnješa w Amerizy pobyl a šo tam w jěnym pschimóškim mješče s jěnym šnješom šesnal, kotryž bě s nim runeho mjena. Bě to bohatty wudowž, kotryž štrowošče dla pschi morju pschěšwawasche. Šurij bě s nim wjazy kóčž hromadu pschischol, dofelž bě tón šnješ tež wobšedžer wschelatich twornjow, a pschi tym běschtaj šebi wo jeho domišnje powjedaloj. Šdyž bě jemu Šurij ras štamšnu šwojeho žiwjenja wupowjedał, — mješesche k temu mužej wěštu dowěru — poštany wón na dobo, hdž bě hižo prjedy Šurja husto s praschěnjemi pschetorhnył, a šawoła: „Šurjo! Šurjo! tu dyrbju tebe namafacž!“ — Šurjo, wodaj, šchtož šym na tebi czinił!“

W šamšnym wofomiku špóšna Šurij, šoho mješesche psched šobu a padže šwojemu nanej wokoło šchije.

Tak běschtaj šo nan a šyn po wjazy hacž 20 lětach šašo namafaloj. Šan bě tehdy runu šmuhu do Ameriki wotjěl, hdžež bě pod šwojim prawym mjenom na wschelake waschne džělo a šastojštwu phtal. Mješesche hórke bėdženje tam w Amerizy. Bě šebi škóncžnje ras něšchto nahromadžil, pschińdže nješbože a wscho bě šašo precž. Tak šo jemu něšchto ras šěńdže. Škóncžnje šalubowa šo do njeho bohata wudowa a tak šo woženi a bu wobšedžer nahladneho šamoženja. Šdyž mješesche nětk bjes wscheje šwonkowneje nusy žiwy byčž, dha pschińdže šnutsšowny njeměr wo šańdženym žiwjenju a šwědomnje, kotrež bě prjedy psches džělo a štaranje pošlyšchicž šphtal, šo jeho nětko wóšišcho a wóšišcho praschěšche: „Šdže mašch Šurka?“ Šola šo hańbujo psched šwojej žomu, kotrežž bě prajił, šo je bjes pschiwušnych, šo hańbujo tež psched šnathmi bohacžkami, njebě šo šmužil, šo ša Šurjom wobšonjowacž. Šološna šhorošć, kotražž bě na njeho pschischla a jeho njepšchěšawajžy czwilowasche, bě jeho wutrobu šašo štwjerdžila. Šeho myšł šo tež njepšcheměni, hdž jemu šmjercž mandželšku rubi, kotražž bě jemu jeho dny bološče pošłžicž šphtala. Bě to kótko do Šurjoweho wophta w Amerizy był. Wón bě po tym wuhójenje pschi morju a pola šlawnyh ščarjow phtal, ale podarmo. Šomalku bě šo jemu w tutym czašu wutroba šmjehčžila a wón šo počža žedžicž po jenej lubowazej dušchu. Duž šo šesna s Šurjom. Čžujesche njěnatu pschikšilnošč k tutemu žusemu a namafa škóncžnje w nim šwojeho — šyna.

Wješele bě wulke, ale — kótkke.

Šurij bě šo nělotre dny po tutym dnju wješela a šboža do druheho měšta pošal, šo by tam s nělotrymi pschěkupžami tworow dla jednal. Šědma bě tam džěń abo dwaj pschěšwaw, bu k šwojemu nanej wróčžo šawołany, kotrehožž bě nahle czěžka šhorošć nadpadnyła. Šurij, šo hnydom wróčžiwšchi, namafa nana na šmjertnym ložu. Džěń pošdžišcho bě njebohi a šawostaji Šurjej žyle šwoje šamoženje.

Bo nanowym pohrjebje poda bo Surij, twornje a wscho druge wobředženstwo w dobrnych rukach wostajiwšchi, wróćo do Europy, wróćo k wujej a k czecze.

Mějesche w myšlach, bo i nimaj do Ameriki na swoje wobředženstwo pschegydlicz. To jimaj tež tu pschi koseju rozkladže, tola wuj a czeta nochzyschtaj niczo wo tym wjedžecz, chzyschtaj wostacž w swojim tak lubym, rjanym wótznyim kraju, w krašnej domišnje. Suriej, kotrehož to psche jara njeprschethwata, šhrě bo pschi jeju słowach, i kotrymiž swoju domišnu khwaleschtaj, wutroba. Wón džě ju tež snajesche; bě džě w njej wotrošl a lubosč k njej doby tež w nim. „Wujo! czeta!“ sawoła, „ja wostanu pschi wamaj. Pschedam swoje wobředženstwa w Amerizy a mi budže lóžko, swoje samoženje tu w kraju prawje naložicž. Haj, tak sežinju! Ale wój czehnjetaj ke mni a tak wostanjemy w hromadže kaž prjedy! Tola niž w safurjentyim měsce, ale wonkach na kraju w krašnej pschirodže!“

Jutrowne žiwjenje.

(Psalm 89, 2.)

Glóš (W. miš. harf., czo. 101): Halleluja! Boha khwalicž —

Ubo (tež 344): Božo, Knježe teho šwěta! —

Sa šym sbóžnje swjěšeleny,
Dofelž Wumožnika mam
Žiweho a sřednocženy
S nim nětk czahnu k njebjesam;
Chzu wschaf junu herbować,
Schtož ma Wóćez džěczom dacž.

A mšda šwěrnnych wobšbožaza,
Duscha, Jesuš šam czi je;
Twoju sbóžnosč sawěščazaza
Ššwěra jeho wostanje! —
Prawdu Božu pšnawajš,
Domoj hič šej požadaš.

Spěwacž šherlusch wobhna-
dženy
Móžu nowy wysťajo,
K herbštwu šwjatnych wuswoleny
Šradowacž tu hižom šo,
Wot towaršcha wódženy,
Kiž je Jesuš pschecželny.

Wupowjedacž dobročiwosč
Jesušowu njemóžesč,
Se swojim hdnž jeho miłosč
Khwalicž dostojnje rad chzješč
Šrtom sbóžnje wysťazym
W duchu i Boha wjěšelny.

Knjesoweje wěšty šwěry
Štupam trošchtnje do přědka;
Šnady polnosč džěl je wěry,
Šotraž šawdawš herbštwu ma;
Wěcznje i Knjesom njebjeski
Šokoj mi šo posťiczi.

Štajnje w jutrownej tak kšo-
džič
Radosčzi psches žiwjenje
A šo i Knjesom šwěrnnyim wódžišč,
Kiž czi paštyr dobrny je;
Pšchezo cze wschaf šchlituje
A dom junu domjedže.

Halleluja radosčiwje
Spěwam šbóžny Šbóžnikaj;
Šradowanje i njeho žiwje
Čžerpam w zupobje tu šej,
Doniž domoj docžahnu
A raj wěczny dostanu! —

U.

Sažne wobroczenje.

Wěrne a wužitne powjedańcžko se štaršcheho cžaka.

(Šotracžowanje.)

Sa běch šo šrjedž maczerje a džowli šhnyl. Macž hladašche žhly cžaf naju rošrěczowanja i wulkej šrudobu na swoje džěczjo. Na to džach k Marji:

Sa šo nadžijam, šo wy šacžucze Božej blisťosčej wužiwacze a šo žhle temu doměricze, kotryž je hacž dotal i wami byl a waš štajnje wobarnował, haj, kiž waš do raja najczisťisťchje radosčej powjedže, hđžež nješmjertne dusche dokonjanych prawnych bydla.

„Sa šo nadžijam, šo to móžu, mój luby knježe! Moja duscha je wot krotkeho cžaka šem i mróćelemi pocžehnjena; ale na tym šu wina i džěla moja wulka šlabosč a te bolosčje, kotrež na

žhlym cžěle cžerpju, i džěla te duchowne šphtowanja, w kotrychž chze šo mi šedacž, jako by Šhrystuš žaneje lubosčje ke mni njeměl a jako bych šo ja šjebala.“

Dawacze dha šo w tajšim šphtowanju pschewinyč a pošlučacze na tajke dwělowanja šlabejje wutroby? Móžecze wy, kiž šče tak wjele wopokaštwom jeho šmilnosčej dostawała a hišchcze pschezo dostawacze, na jeho lubosčzi dwělowacž?

„Ně, luby knježe; ja šym tola i wjetšcha móžna došč, jeho lubosč šjawnje šacžuwacž a tuto šacžucze šahowacž. Ša nješam rada k swojim šbytknyim hrěšam hišchcze tón pschicžinicž, šo bych šjawnje dobrotu Božu, kotruž šym na swojej duschi šhonila, nješpšnala; ja šym wjele bóle winojta, Boha ša to khwalicž a jeho šwjate mjeno cžěščicž.“

Šchtoha šo wam šda, tak štejesche i wašchey duschu, prjedy hacž je waš hnada powołała?

„Mój knježe, ja běch horda, loškomyšlena holza, žhle hlupa na draštu a na pnyhu; ja lubowach šwět a šchtož na šwěcze je. Ša šym pschezo pola šwětnje smyšlenyč ludži šlužila a nješšym ženje to šbože mēla, šo bych pola ludži na šlužbje byla, kiž bychu šwěru kemschi šhodžili swoju cželedž. Šwěru k Božej šlužbje džerželi a šo wo dusche šwojich šužobnych štarali. Ša hušto njeđželu ke mšchi šhodžach, ale wjele bóle w tym wotpohladanju, šo bych na druhich hladała a drusy na mnje hladałi, hacž šo bych šo modliła, špěwala a na Bože šłowo pošluchala. Ša mēnjach, šo šym dobra došč a móžu tajka šbóžna byč. Šobožnych ludži šnjescž njemóžach, haj ja šo jim šmējach a jich hanjach. Ach! ja běch we wulkej cžěmnosčzi žiwa, njemjedžach niczo wo pucžu šboža, njemodlach šo ženje a nješnjajach žalošny štrach, w kotrymž šo moja duscha namakašche. Ša chznych ša dobru džowku placicž a šo i tej khwalbu, kotruž mi dawachu, jara wulka cžinjach. Ša pytach pschisťojneho wašchnya byč a šadžeržowach šo pēšnje došč; k temu nucžesche mje cžělna a šwětna mudrosč. Ša paš nješnjajach ani Boha ani Šhrystuša a nještarach šo ša swoju duschu; budžich tajka wumjela, by hela je wschēm prawom moja mšda byla.“

Kak dolho to je, šo šče to přědowanje šhšcheli, kotrež je waš, kaž wy prajicze, psches Bože žohnowanje k pokucze wubudžilo?

„To je štoro pjecž lēt.“

Kak dha šo to šta?

„Ša we na knježim dworje šlužach. Šaž moje knještwo ša džiw hdy do Božeho doma pschindže, tak tež wone swojim šlužobnym šedom ša lētó něfotre rash wotpuschczi, ke mšchi hič a to hišchcze jara njerady. Ša běch wot šwojich knježich jara rjanu nowu draštu dostala, w tej šamej chznych šo rada pokafacž a prošach teho dla swoju knjeni, šo by mi domoliła ke mšchi hič. Woprawdže mje niczo druge k temu nječžerjesche hacž hordosč. Temu Knjesej paš šo špodobasche, to k mojemu wumožanju naložicž.“

„Ša džěch po tajšim ke mšchi. Šyrtej bēšche jara polna. Ša šo hušto dopomnjam, tak tehdom i mojej duschu žhle hinaš štejesche, dyžli nětko. Šak dolho hacž špěwachu, špěwach bje wschěch myšlow šobu, hladač wokoło šo a pytach druhich woczi na šo cžahnyč; ja běch šwobletana kaž wjele druhich šwětnje smyšlenyč holzow, wjele wšebnišcho, hacž šo šlužobnym džowšam šaleži, a jara wjele hinaš, hacž šo ša ponižnu hrěšchnizu hodži, kotraž je wot žiwnych šacžucžow pēšnosčej a pschisťojnosčej pschēšđžena. Na mojej hlupej psche móžesche šo šjawnje došč pšnacž, tak i mojej duschu šteji. Šunje tak šadžeržach šo pschi špocžatku přědowanja.“

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

„Šud budže pschecžiwu ludu poštanycž a kralesťwo pschecžiwu kralesťtwu, a budže mór a hlód a šemjerženje tam a šem“

